

AUTORKA BESTSELLEROV *NEW YORK TIMES*

KRISTIN  
HARMELOVÁ

UKRADNUTÝ  
ŽIVOT  
COLETTE  
MARCEAUOVEJ

UKRADNUTÝ  
ŽIVOT  
COLETTE  
MARCEAUOVEJ

UKRADNUTÝ  
ŽIVOT  
COLETTE  
MARCEAUOVEJ

KRISTIN  
HARMELOVÁ

Original title: Kristin Harmel: THE STOLEN LIFE OF COLETTE MARCEAU  
Copyright © Kristin Harmel Lietz, 2025  
First published in 2025 by Gallery Books  
Cover design © Ronny Behnert  
Cover images by Bridgeman Images  
Translation © Barbora Al Zafari, 2025  
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.  
FORTUNA LIBRI, a. s.  
Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava  
fortuna@fortuna.sk  
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BN: 148801/01

ISBN 978-80-573-0532-3

*Venujem neuveriteľnému tímu, ktorý bojuje s rakovinou v AdventHealth, Florida Cancer Specialists a Winter Park Concierge Care – najmä Dr. Anu Saigalovej, Dr. Sonalee Shroffovej, Dr. Afshinovi Forouzanniovi, Rochelle Draytonovej, Tare Thomasovej, Dr. Clarkovi Rogersovi a Dr. Nehe Doshiovej; tisícom čitateľov, ktorí mi v rokoch 2022 – 2023 posielali pohľadnice, e-maily, textové správy a darčeky, aby ma povzbudili počas mojich najtemnejších dní boja s rakovinou prsníka; a všetkým, ktorí meškajú na mamografu, vyšetrenie prsníkov alebo iné odporúčané vyšetrenie na rakovinu, odkazujem: Objednajte sa ešte dnes. Môže vám to zachrániť život.*

## PROLÓG

Náramkové dvojčatá vznikli v jeden májový pondelok v roku 1927, keď ich známy parížsky klenotník zhotovil pre Salomona Rosmana, patriaceho k jeho najlepším klientom, ktorého rodina obchodovala s diamantmi už celé generácie.

Klenotník sa volal Max Besner a jeho vášňou bolo vytvárať predmety, ktoré – ako dúfal – ho prežijú o stovky rokov. Ak človek vloží do svojej práce srdce a remeselnú zručnosť, ak používa len tie najkvalitnejšie drahé kamene a kovy, jeho diela sa budú odovzdávať z generácie na generáciu.

Besner miloval výzvy a to, čo od neho Salomon Rosman žiadal, ho naplnilo pýchou.

„Si jediný vo Francúzsku, kto to dokáže, priateľ môj,“ vyhlásil Rosman a podal Besnerovi malé vrecúško s diamantmi. „Chcem, aby Hélène vedela, ako veľmi milujem ju aj naše deti.“

„Dvojčatá, priateľ môj, sú požehnaním,“ predniesol Besner slávnostne a usmial sa.

Rosmanova manželka deň predtým porodila dve zdravé deti, syna, ktorému dali meno Daniel, a dcéru, ktorú pomenovali Ruth. „Skutočným požehnaním,“ súhlasil Rosman s hlasom prekypujúcim emóciami. „Chcem, aby jedného dňa zdedili tieto klenoty. A keďže deti sú dve...“

„Musím vyrobiť dva šperky,“ doplnil Besner.

„No moja žena ich bude nosiť ako jeden,“ dodal Rosman. „Samostatne budú krásne, ale až keď sa spoja, nadobudnú ozajstnú silu.“

„Presne ako vaše deti, ktoré sa vždy budú môcť spoľahnúť jeden na druhého,“ súhlasil Besner s úsmevom. Spod pultu vytiahol zamatom vystlaný podnos a spýtavo zdvihol obočie na Rosmana, ktorý súhlasne prikývol. Potom vysypal Rosmanove diamanty na podnos, pričom odolal nutkaniu zalapať po dychu nad ich množstvom a oslnivou nádherou, nad súhvezdím dokonalých drobných hviezdíček. „Sú ich stovky,“ zahabkal. Dúfal, že príliš nevyvažuje oči. Čo ak Rosman uvidí, ako naňho zapôsobili, a rozhodne sa, že nie je vhodným adeptom na tú zákazku?

„Na čo sú dobré diamanty, ak ležia v zásuvke a sadá na ne prach?“ zafilozofoval si Rosman. „Rozhodne ich treba priviesť k životu. Tieto diamanty som si postupne odkladal niekoľko rokov.“

Besner kliešťami opatrne preberal bohatstvo, ktoré mal pred sebou, sem-tam prevrátil kameň, počítal, hodnotil. Keď pozoroval diamanty, ako zachytávajú svetlo, myseľ mu vírila pri predstave, ako by ich mohol spojiť a vytvoriť niečo výnimočné, niečo, čo svet ešte nevidel. Už v duchu videl nadpozemský dizajn, nočnú oblohu a mesiac.

„Myslím si, že vytvorím...“ začal, ale skôr ako mu tie slová vyšli z úst, stalo sa niečo zvláštne. Cez otvorené okno vysoko nad jeho pracovným stolom vletel do miestnosti motýľ – prvý, ktorého uvidel v tú jar, a jediný, ktorého kedy videl medzi týmito štyrmi stenami. Jeho obchod sa nachádzal na rue

Choron, celkom blízko Grande synagogue de la Victoire, ale ďaleko od ktoréhokoľvek z rozľahlých parížskych parkov. Svet za jeho dverami sa skladal z cementu a tehál, čo nebolo pre tie nežné tvory príjemné miesto.

Tento motýľ sa však nezdal stratený. Skôr vyzeral, že presne vie, kam má namierené. Ladne sa spustil dolu a opatrne pristál na okraji zamatového podnosu s drahokamami, akoby aj on čakal na klenotníkov nápad.

Besner však už nemyslel na nočnú oblohu. Hľadel na motýľa, čarovné stvorenie so snehobielymi krídlami, ktoré boli po okrajoch akoby namočené do atramentu.

„*Pieris napi*,“ poznamenal Rosman s úsmevom. „Oblúbený motýľ mojej ženy. Hovorí, že mlynáriky repkové znamenajú šťastie a rovnováhu vo svete.“

Besner sa uprene díval na motýľa na stole. Akoby sa ten tvor predvádzal, pomaly dvíhal a spúšťal svoje nádherné krídla. Zachytávali svetlo spôsobom, ktorý bol rovnako čarovný a nepravdepodobný ako trblietanie diamantov ležiacich pred oboma mužmi.

V tej chvíli Besner dostal nápad. Pozrel sa na Rosmana. „V takom prípade bude mať vaša žena náramky podľa vzoru jedného z nich.“

„Podľa motýľa?“ pochybovačne sa spýtal Rosman.

Klenotník sa zohol, aby si lepšie prezrel krídla tvora. „Dvojité náramok,“ vyslovil pomaly, diamanty sa mu už v mysli usporadúvali do skladačky, ktorú videl len on. „Oddelené budú vyzerať ako lupene kvetov. Spolu budú tvoriť nádherného motýľa.“

Rosman sa pozrel najprv na drahokamy, potom na motýľa pred nimi. Zdalo sa, že i samotný tvor zvažuje ten návrh. A potom, ako keby vedel, že svoju úlohu splnil, opäť vzlietol. Niekoľko sekúnd visel vo vzduchu medzi oboma mužmi, kým sa vzniesol a zaletel späť k oknu, aby odišiel tadiaľ, kadiaľ prišiel.



Potom Rosman obrátil pozornosť späť na Besnera. „Bude to perfektné,“ povedal. „Hélène a ja dáme našim deťom krídla a ony vzlietnu.“

Klenotník pocítil vzrušenie, aké prichádzalo vždy, keď vedel, že je na prahu niečoho veľkého. „Ako si želáš, priateľu,“ povedal. „Ešte tento týždeň sa ti ozvem s niekoľkými náčrtmi.“

O tri mesiace boli náramky hotové a Rosman ich mohol darovať Hélène ako prekvapenie. Keď bol mladší, nevedel si predstaviť, koľko lásky bude cítiť, keď sa pozrie na svoje deti a ich krásnu matku s havraními vlasmi. Niekedy sa mu zdalo, že mu od toľkého citu pukne srdce, hoci mu bolo ťažké vysloviť to nahlas. Náramky však vypovedali to, čo jeho slová nedokázali. Symbolizovali jeho oddanosť Hélène a jeho vieru vo svetlú budúcnosť Ruth a Daniela.

Písal sa rok 1927. Svet patril jemu. Paríž žil možnosťami a nádejou, hudbou a kultúrou, umením a módou.

Len o trinásť rokov neskôr v tom istom meste svetlo zhasne a uvrhne ho do zúfalstva. No teraz mali Salomon a Hélène dve krásne deti, ktoré rástli, boli bystré a citlivé, milé a silné. Spoločne prežijú. Spoločne prekonajú každú búrku.

A potom, jednej júlovej noci v roku 1942, niekto zabúchal na dvere Rosmanovcov a svet sa navždy zmenil. Na prahu sa objavili traja Nemci, aby rodinu odviekli.

„Tieto zatýkania sú zvyčajne prácou francúzskej polície,“ vyhlásil dôstojník menom Möckel, keď vstúpil do honosného salóna ich bytu. Rozhliadol sa okolo seba a zavetril ako pes, ktorý zachytáva pach. „No počul som, že tu máte krásne vecičky. Hneď som vedel, že ich musím vidieť na vlastné oči.“ Jeho pohľad sa zastavil na Hélène. „Zdá sa, že tie chýry boli pravdivé.“

„Sme francúzski občania,“ ohradil sa Rosman meravo. „Nedopustili sme sa nijakého zločinu.“

Nemec sa zachechtal. „Lenže ste Židia,“ prehodil ľahostajne, akoby to všetko vysvetľovalo. „Chodte si zbaliť veci. Sem sa viac nevrátite.“

„*Papa?*“ šepla Ruth a uprela oči na otca.

Ten sa sotva dokázal pozrieť na dcéru, lebo v tej chvíli porozumel, čo sa deje. „Ideme na výlet, deti,“ povedal, pričom sa usiloval zachovať si ľahký tón. Zahľadel sa svojej žene do očí a videl v nich, že aj ona pochopila pravdu a rovnako ako on vedela, že ich deti musia byť pred ňou čo najdlhšie chránené. Mali pätnásť rokov, boli takmer dospelé, no Salomon ich bude chrániť, kým to pôjde. „Vezmite si svoje najteplejšie oblečenie. Ponáhľajte sa, moji drahí.“

Ruth a Daniel si vymenili znepokojené pohľady, ale urobili, čo im otec povedal. Kým sa narýchlo balili, Möckel s veselou tvárou zbavil Héléne všetkých šperkov, ktoré mala na sebe, od diamantového zásnubného prsteňa až po prepletené motýlie náramky na zápästí, ktoré nosila každý deň, odkedy jej ich pred poldruha desaťročím daroval manžel. „Navrhol ich Max Besner, ak sa nemýlim,“ ležérne poznamenal Möckel.

Za tie roky, odkedy si Rosman náramky objednal, sa Besner stal v šperkárskom priemysle celebritou, no napriek tomu ho prekvapilo, že povest' jeho priateľa sa dostala až k Nemcom. „Áno, je to tak,“ odvetil odmerane.

„Sú výnimočné,“ uznal Möckel a podržal ich vo svetle. Trblietali sa, akoby sa mu predvádzali. „Spôsob, akým sa spájajú... Nič sa im nevyrovná.“

„Prosím vás, kedy ich dostanem späť?“ spýtala sa Héléne tichým hlasom, hoci odpoveď určite musela poznať.

Möckel sa len zasmial a prikázal svojim mužom, aby prehľadali všetky zásuvky v byte a našli ďalšie poklady, ktoré Rosmanovci mohli ukrývať.

Salomon Rosman neprežil nasledujúci rok, rovnako ako jeho manželka Héléne. Byt v jedenástom obvode už nikdy nebude patriť ich rodine, deti už nikdy neucítia sladký dym z otcovej fajky a nebudú počuť jeho smiech. Už nikdy neochutnajú chalvu, ktorú ich matka pripravovala každý

týždeň, ani nezačujú jej upokojujúci hlas, keď si ticho spievala v kuchyni.

No presne ako klenotník sľúbil, náramky budú žiť ďalej. Diamanty sú večné.

## PRVÁ KAPITOLA

2018

**K**ed' bledožltý diamant na druhej strane miestnosti zachytil svetlo, Colette Marceauovú zasvrbeli končeky prstov tak ako pred každou akciou. *Trpezlivosť*, pripomenula si. *Pokoj, dievča*. Mala takmer deväťdesiat, bola príliš stará, príliš múdra. Vek však prinášal so sebou aj isté výhody. Áno, s boľavým chrbtom bolo ťažšie rýchlo utiecť a artritída, od ktorej jej s pribúdajúcimi desaťročiami začali tuhnúť prsty, sťažovala rozopínanie zložitých spôn. No ak by ju niekedy chytili, mohla by sa ľahko brániť tvrdením, že je senilná. Koniec koncov, možno ani nevedela, čo robí, keď mužovi sťahovala zo zápästia rolexky alebo žene odopínala z krku diamantový náhrdelník.

„Dámy a páni, môžem vás poprosiť o pozornosť?“ Z re-produktorov v prednej časti elegantnej tanečnej sály Cherry Blossom Ballroom sa ozval hlas moderátora večera, senátora štátu Massachusetts Johna Nierlinga.

Nad hlavou prítomných sa trblietali krištáľové lustre, ale nemohli konkurovať šperku, kvôli ktorému sem Colette prišla,

8,07-karátovému žltému diamantovému prsteňu štvorcového tvaru v hodnote deväťdesiat tisíc dolárov.

„Rád by som vám predstavil svoju dlhoročnú priateľku a kolegyňu,“ pokračoval Nierling, keď ruch v miestnosti postupne stíchol a hlavy sa otočili k pódium. „Privítajte, prosím, Lindu Clybornovú, prezidentku Bostonského konzorcia pre orchestrálnu hudbu.“

Približne stovka elegantne vyobliekaných zúčastnených, všetci podporovatelia konzorcia, z ktorých väčšina držala v ruke pohár s vínom, nemala ako zatlieskať. Výsledkom bolo, že Linda Clybornová prichádzala na pódium v neprirodzenom tichu. Trochu sa potácala na príliš tenkých podpätkoch, aby vyvážila svoje široké boky, a jej vlasy mali nelichotivý odtieň blond farby, hoci by si určite mohla dovoliť tých najlepších kaderníkov v Bostone. Colette si už dávno nechtiac všimla, že aj tí najbohatší ľudia často nezapadajú celkom do spoločenských kruhov, o ktoré sa usilujú. Tí, čo pochádzali z bohatých rodín, sa už od narodenia vedeli spôsobne pohybovať, obliekať i vystupovať. Tí, čo tvrdo pracovali a získali úspech, neraz boli tichí a skromní. Ale tí, čo sa k bohatstvu a postaveniu dostali podvodom, sa nezriedka podobali na nebrúsené diamanty, ktorým chýba lesk.

„Ďakujem vám, priatelia,“ prehovorila Linda neistým hlasom. Colette cítila, ako jej pošklbáva kútikmi pier do úsmevu. Čím viac tá žena pila, tým ľahšie sa jej ten bleďožltý diamant zošmykne z prsta.

Prstene sú zradné. Hoci Colette zbavovala zlých ľudí ich šperkov už od svojich desiatich rokov, s prsteňmi si vedela poradiť až po tridsiatke. Náramky boli jednoduché – jemným, ale rozhodným pohybom palca len rozopla sponu, keď sa dotkla nič netušiacej obete. I náhrdelníky často padali ľahko, ľadným švihom, ktorý Colette nazývala synkopické *chassé*. Aj to najzložitejšie zapínanie dokázala rozopnúť pohybom praveho zápästia v momente, keď sa obtrela o osobu, s očami

sklopenými v predstieraných rozpakoch, zatiaľ čo jej šperk sklúzol do ľavej ruky. Pánske hodinky boli zo všetkých najjednoduchšie, spona na remienku Patek Philippe nebola o nič náročnejšia ako na remienku značky Piaget, hoci jej trvalo nespočetné hodiny tréningu, kým sa jej podarilo uvoľniť oboje bez priameho dotyku so zápästím nositeľa.

Prstene však boli zložitejšie. Ukradnúť sa dali len vtedy, keď boli badateľne voľnejšie, čo eliminovalo pomerne veľký počet Colettiných potenciálnych obetí. Navyše ukradnúť prsteň nešlo bez primeraného fyzického kontaktu. Kľúčom k úspechu bolo teda odvrátenie pozornosti. Colettiným obľúbeným ťahom pri ženách bolo počkať, kým sa v blízkosti nenachádzal viditeľne opitý alebo aspoň dostatočne nafúkaný muž. Vtedy sa priblížila k svojej obeti a pravou rukou ju bolestivo štipla do boku, zatiaľ čo ľavou ju chytila za ruku a predstierala, že jej pomáha udržať rovnováhu, pričom vyjadrovala rozhorčenie. V zlomku sekundy, počas ktorého sa ich ruky dotýkali a obeť bola rozptýlená, Colette jej pravou rukou stiahla prsteň z prsta. Kým sa v tom zdokonalila, zabralo jej to roky praxe. Žena vždy bola taká podráždená štipnutím a taká zameraná na to, aby našla vinníka, že necítila, ako jej prsteň sklúzol z prsta. Neskôr, keď stratu šperku nahlásila na políciu, takmer nevyhnutne spomenula štipnutie, ale nikdy nie drobnú ženu, ktorá jej prišla na pomoc a vzápätí sa stratila v dave. Obete väčšinou vôbec nezaregistrovali jej tvár.

Na pódiu sa Linda poďakovala za podporu plejáde kolegov miliónárov. Nikto nikdy nepoďakoval slabo platenému asistentovi, ktorý sa staral o chod vecí v zákulisí, ani učiteľovi zo základnej školy, ktorý im kedysi povedal, že môžu byť čímkoľvek, čím len chcú. Nikto neďakoval fagotistovi v druhom rade ani šepkárovi v divadelnej hre, kulisárom či uvádzačom. Ak by niektorá obeť niekedy porušila protokol a napríklad s úctou oslovila člena obsluhy alebo podržala dvere hotelovej upratovačky, Colette by zrušila plán jej okradnutia a uznala by, že sa mýlila.

To sa však nikdy nestalo, lebo Colette si svoje obete nikdy nevyberala bez predchádzajúcej dôkladnej analýzy. Žiadny slušný človek si nezaslúži, aby mu niekto zobral jeho majetok. Bolo by to v rozpore s kódexom, ktorému Colette prisahala vernosť už ako malé dievča.

Podľa toho kódexu sa riadila celý život. Jej vlastná matka preň zomrela.

A teraz prišla na rad Linda Clybornová. Nielenže sa jej podarilo zabrániť trom dcéram jej zosnulého manžela, aby získali jeho majetok po jeho predčasnej a podľa niektorých podozrivej smrti vo veku šesťdesiat rokov, ale navyše bola úzko spojená s neonacistickou skupinou, ktorú pomáhala financovať z výnosov z bohatstva, ktoré po ňom zdedila.

Colette stretla za svoj život dosť nacistov. Keďže pred sedem a pol desaťročím žila v okupovanom Francúzsku, v Bostone v roku 2018 pre nich podľa nej nebolo miesto.

„A na záver by som sa vám všetkým, ktorí ste tu dnes večer, chcela poďakovať,“ hovorila Linda Clybornová, kým sa Colette snažila nepozorovane prekĺznuť pomedzi ľudí. „Vďaka vašej podpore môže Bostonské konzorcium pre orchestrálnu hudbu naďalej poskytovať možnosti našim vzácnym profesionálnym hudobníkom aj deťom, ktoré by sa jedného dňa azda chceli venovať umeleckej kariére. Užite si tento večer a nezabudnite sa zapojiť do našej tichej aukcie.“

Zamávala a za nevelkého potlesku zostúpila z pódia. Pozdravila úlisného senátora Nierlinga, ktorého Colette mienila niekedy v budúcnosti, no nie v ten večer, zbaviť rolexiek.

Linda Clybornová sa predierala pomedzi ľudí, podávala si ruky a bozkávala líca, a keď diskdžokej začal hrať hity z osemdesiatych rokov a publikum sa začalo rozpačito vrtieť, Colette si napravila parochňu – nenápadný sivý bob s ofinou – a vybrala sa smerom k nej.

Prechádzala davom, až kým nebola meter od svojho cieľa. Z opačnej strany sa blížila trojica štyridsiatnikov, jeden z nich

bol viditeľne opitý a pri chôdzi naňho čľapkalo pivo z pollitrového pohára, ktorý držal v ruke. Vtom sa Linda pozrela priamo na Colette a tá stuhla. Ak si ju Linda všimne, bude musieť v tento večer prerušiť svoje poslanie. Linda sa však dívala cez ňu, akoby hľadala niekoho dôležitejšieho než malú, skromne oblečenú osemdesiatničku. Colette prevrátila oči. Pre osoby ako Linda Clybornová boli starí ľudia neviditeľní. Vďaka nim boli takéto krádeže až príliš jednoduché.

Keď si Linda podala ruku s ďalšou ženou a opäť sa vydala na cestu, Colette urobila prvý krok. Len čo trojica mužov prešla okolo Lindy, natiahla ruku a štipla ju, potom uchopila jej ruku, predstierajúc pomoc, a zároveň hladko stiahla prsteň z jej ľavého prostredníka. Cítila, ako jej prsteň pokojne sklúzol do dlane, všetkých vyše osem karátov získalo slobodu.

Rýchlo zovrela ruku do päste a zasunula si ju do vrecka, kým sa Linda Clybornová zvrtila, aby sústredila svoj hnev na najopitejšieho z trojice mužov, ktorý sa jachtavo ospravedlňoval, pričom si nebol istý, z čoho ho obviňujú. Keď sa intenzita Lindinho hlasu zvýšila, po Colette už nebolo ani stopy.

Keď Linda Clybornová zistí, že jej zmizol prsteň, nikto si už nespomenie na malú, sivovlasú ženu v nevýrazných čiernych koktailových šatách, ktorá sa ľahostajne uberala k východu, zatiaľ čo sa z tanečného parketu ozývali urazené výkriky jej obete.



## DRUHÁ KAPITOLA

1934

**A**nnabel Clementová sa narodila ako zlodejka, rovnako ako jej matka, stará mama a prastarý otec. Bola to zodpovednosť, ktorú brala vážne už od chvíle, keď si k nej po prvý raz prisadla jej mama, aby jej vysvetlila, že je potomkom Robina Hooda a že sa od nej očakáva, že bude pokračovať v rodinnej tradícii. Keď sa sama stala matkou, vedela, že len čo bude jej dcéra dosť stará na to, aby to pochopila, podelí sa o to dedičstvo aj s ňou.

„Sme potomkami slávneho zbojníka,“ vysvetlila Colette niekoľko dní po jej šiestich narodeninách a pritiahla si ju k sebe v ich byte v parížskom jedenástom obvode, stovky kilometrov vzdialenom od anglickej dediny West Yorkshire, kde vyrastala. V osemnástich sa zamilovala a nasledovala svojho manžela Rogera cez Lamanšský prieliv do jeho rodného Francúzska. V ten večer Roger, riaditeľ školy, ktorý sa nikdy nenadchol pre jej poslanie, pracoval do noci, takže matka s dcérou zostali sami. „Taká si sa narodila. Keď dovŕšiš desať rokov, naučím ťa kradnúť, ako to v tom veku naučila moja mama mňa.“

„Ale kradnúť sa nemá, mami,“ upozornila ju Colette neisto. „Nie je to tak?“

Annabel sa páčilo, že ju dievčatko neoslovovalo po francúzsky *maman*. Vďaka tomu sa jej o čosi menej cnelo za jej rodnou dedinou v Barnsdalskom lese v Anglicku. „Kradnúť sa nemá iba vo svete, ktorý je čiernobiely, miláčik. Ak dokážeš brať ľuďom, ktorí sú zlí, krutí, neláskaví, a použiť to, čo si im vzala, na to, aby si urobila svet lepším, potom je to hrdinský čin, nie zločin. Je to tvoj osud, Colette.“

Colette sústredene zvrátila tvár. „Ale prečo sa nemôžem naučiť kradnúť hneď?“

Annabel sa usmiala. „Najprv musíš pochopiť, prečo robíme to, čo robíme. Preto v našej rodine vždy začíname s lekciou z histórie. Vyrozprávať náš príbeh je veľmi dôležité.“

Colette si vzdychla. „Dobre, mami.“

Annabel sa na ňu usmiala. „Kedysi dávno-pradávno žil v dedinke Wentbridge muž menom Robin Hood. Tak ako ja, aj on intenzívne vnímal, že nikto, kto si poctivo zarobil svoje peniaze, by sa s nimi nemal rozlúčiť, aj keď je oveľa bohatší než iní. No ten, kto má v srdci zlo a využíva svoje bohatstvo na to, aby škodil druhým, už na svoj majetok nemá nárok. To sú ľudia, ktorým Robin kradol vtedy, a sú to ľudia, ktorým kradneme dnes.“

„No prečo začal kradnúť, mami?“ spýtala sa Colette a široko roztvorenými očami hľadela na Annabel. „Čo sa mu prihodilo?“

„Vtedajší kráľ bol zlý človek, ktorý veľmi sťažoval život svojim poddaným. Robin a jeho priatelia sa usilovali vyžiť, ale dane rástli a rástli a čoskoro miestny šerif uväznil tých, ktorí nemali možnosť platiť. ‚Musíme niečo zmeniť,‘ vyhlásil Robin a začal oslobodzovať tých, ktorí boli neprávom uväznení, a brať späť veci, ktoré boli obyvateľom dediny ukradnuté.“

„Takže bol hrdina.“

„To teda bol, miláčik. A chceš počuť moju obľúbenú časť príbehu?“

Colette prikývla. „Áno, mami.“

Annabel sa usmiala a pritiahla si ju bližšie. „Vysoko nad Barnsdalským lesom, neďaleko Wentbridgea, kde žil Robin, lietal orol bielohlavý, ktorý veril v jeho hľadanie spravodlivosti. Dával pozor na Robina aj jeho mužov a chránil ich. Keď hrozilo nebezpečenstvo, vystríhal ich zvolaním *„Kjí-kjí-kjí!“*. Vieš to povedať?“

„*Kjí-kjí-kjí!*“ zopakovala Colette s úsmevom.

Annabel zaklonila hlavu a zvolala: „*Kjó-kjó-kjó!*“ Potom sa usmiala na Colette. „Takto orol zakaždým ukončil svoju výstrahu. Ak sa pozorne započúvaš, orlie volanie dodnes znie takto. Vždy som si myslela, že sa to trochu podobá na *„Pod', pod', pod'“*, akoby nás potomkovia toho prvého orla vyzývali, aby sme Robina nasledovali v jeho dobrodružstvách.“

„Počula si toho orla, keď si bola v mojom veku?“ chcela vedieť Colette.

Annabel prikývla a v tej chvíli ju zaplavila vlna túžby po domove. Milovala Paríž a, samozrejme, milovala aj Rogera, ale kúsok jej srdca zostal navždy v Anglicku. „Každý deň môjho detstva, miláčik. Raz ho budeš počuť aj ty.“

O štyri roky neskôr, v deň, keď Colette dovŕšila desať rokov, si ju Annabel opäť posadila k sebe, tak ako to s ňou urobila jej vlastná matka pred mnohými rokmi.

„Rozprávala som ti príbeh o tvojom predkovi, keď si bola dosť veľká na to, aby si ho pochopila,“ prihovorila sa svojej prvorodenej a nežne sa pozrela do jej veľkých zelených očí. Annabel a Roger práve privítali na svet svoje druhé dieťa, dcérku menom Liliane, ktorá vedľa nich spala v kolíske. Aj ju Annabel jedného dňa poučí o jej dedičstve. „Teraz je čas, aby si začala kráčať v jeho stopách,“ dodala.

„Som pripravená, mami.“

„Musíš mi sľúbiť, moja milovaná Colette,“ pokračovala Annabel, „že nech pôjdeš kamkoľvek, nikdy nezabudneš, kto si.“

Colette slávnostne prikývla. „Sľubujem.“

„A nesmieš to prezradiť ockovi,“ zašepkala Annabel, pričom sa k nej naklonila. Cítila sa previnilo, keď ju žiadala, aby zachovala tajomstvo, ale vedela, že Roger by jej výcvik zakázal, ak by sa to dozvedel. V priebehu rokov síce toleroval Annabelinu potrebu kraďnúť, ale nikdy ju neschvaľoval. Na začiatku ich manželstva často prichádzala domov s novou korisťou a chcela mu rozprávať o všetkom dobrom, čo s výťažkom z nej urobí. Jeho tvár však zakaždým stvrdla a zdvihol ruky, aby jej zabránil hovoriť a naznačil, že čím menej vie, tým lepšie. Postupom času sa prestala snažiť. „Musí to zostať len medzi nami dvoma,“ dodala.

„Rozumiem,“ povedala Colette a vrhla nervózne pohľad na dvere ich bytu, cez ktoré mohol každú chvíľu vojsť jej otec. „Ale prečo ocka nezaujíma, čo robíš, mami?“

Annabel v hrdle navrela hrča. „Pre niektorých ľudí je krádež zločin bez ohľadu na dôvod. Ja však pevne verím, že pokiaľ zabezpečíme, aby sme brali len tým, ktorí sú zlí, a vždy nájdeme spôsob, ako pomôcť tým, ktorí sú dobrí, sme na strane Boha.“

„Potom to ocko jedného dňa pochopí. Musí.“

„Dúfam, že máš pravdu, Colette. Ale dosť už o tom. Je čas na tvoj výcvik.“

Annabel nezačala hneď s lekciami o rozopínaní spôn a o rozptyľujúcich trikoch, ale s hodinami etikety, aby Colette zapadla do každej spoločnosti, kde sa ocitne. Svoju dcéru učila všetkému od správneho používania vidličiek až po spôsob, ako zdvorilo ukončiť rozhovor bez toho, aby sa vzdala akejkoľvek osobnej informácie. Počas víkendov chodievali na dlhé prechádzky do Bois de Boulogne, ktorý sa veľmi podobal Barnsdalskému lesu, aby si Colette zvykla behať na dlhé vzdialenosti po nerovnom teréne, zháňať potravu, liezť po stromoch a dokázala prežiť, ak by sa niekedy ocitla v problémoch.

V popoludňajších hodinách, kým Roger ešte pracoval, Colette a Annabel sedávali pri kuchynskom stole, s hlavami